

## LITERE ȘI ALBINE

Adolescent, licean, în zile-nsorite de mai,  
întors de la oraș în livada bunicilor,  
obișnuiam să mă urc  
într-un măr înflorit,  
cu o carte-n mână,  
și să las să se-amestece,  
printre polenuri de aur,  
litere și albine.

Alcătuiau  
în jurul meu un cerc în care  
nu mai știam  
al cui e zumzetul, a cui lumina.  
Iar eu eram exact în centrul lui.

Poate că și pozam puțin, cum îi sta bine  
unui atât de june cărturar  
promis, gândiseră ai mei, țăranii,  
unui măreț și falnic viitor.

Trecutul  
era încă aproape – mă vedeam  
copil trimis cu vaca la păscut  
cu-o frânghie-ntr-o mână și cu o carte-n alta  
pe haturi, printre grâne și sturzi, lângă  
morminte, –  
în aur toți și pentru totdeauna.

(Păcat – gândesc acum – pentru Signac,  
și pentru-al său confrate, Seurat,  
că n-au ajuns să mai trăiască ziua  
aceea și că nici  
de Someș și de mine n-au mai putut să știe –  
ar fi avut, desigur, ce picta).

Acum, când mărul e de mult cenușă  
și când în loc  
de-albine și grăunțe de polenuri  
îmi zumzăie în jur numai globule,  
biete scânteii sărind  
din propriul meu sânge,  
eu tot în centru sunt și plin de-auzuri.

Chiar dacă știu că nu mai e, de-un timp,  
*poetically correct*  
muzici s-auzi, pe-nchipuite  
circumferințe roșii, trecând tot mai departe  
prin fii și fiice, eu,  
cu urechile mele-nvechite,  
cutez , totuși,  
să spun că le-ascult.

Ca pe-o tot mai calmă ninsoare, ca pe  
o prelungire de foșnete către verile viitorului –  
vor fi puțin și ale mele – careva dintre ei  
va simți, poate,  
adiindu-i în sângele orb,  
un fel de boare, un fel de umbră,  
va cădea, poate,

măcar o clipă și fără nici un motiv  
pe gânduri, aducându-și aminte  
de ceva fără nici un chip, o ceață  
de muzici mocnite  
printre globule și apa limfei.

Ca de un centru risipit  
în pulberi de lumină,  
abia mai pâlپând, și-ntr-un târziu,  
de-atâta luminoasă osteneală  
uitând încet, uitându-se în toate,  
în aur tot și pentru totdeauna.